

[Udenrigsministeren.]

spørgsmål og sagde præcist — det står sp. 185 —:

„Jeg skulle også gerne i denne forbindelse give min tilslutning til det synspunkt, som den højtærede udenrigsminister har fremført i De Forenede Nationer, hvor han anbefalede, at det forslag til stop for atomsprængninger, som er foreslået af USA, bliver accepteret af alle stormagterne.“

Jeg erkender, at det ærede medlem hr. Morten Lange ligesom vi andre gav udtryk for det ønskværdige i, at man også kunne nå til at få standset den sidste form for prøvesprængninger, nemlig de underjordiske, men jeg måtte i hvert tilfælde opfatte det ærede medlem hr. Morten Langes ord sådan, og jeg gik ud fra, at det ærede medlem tegnede sit parti, og dermed, at man fra det ærede medlems side og det ærede medlems partis side var enig i, at vi skulle støtte det engelsk-amerikanske resolutionsforslag.

Ja, det var de bemærkninger, som jeg havde at gøre til de ærede ordførere, og jeg vil blot gentage, at jeg synes, at der gennemgående i den lille meningsudveksling, vi har haft her, har været enighed om de almindelige, grundlæggende synspunkter imellem de 4 partier, der står bag ved regeringens udenrigspolitik.

Aksel Larsen: Jeg er nødt til at komme med et par bemærkninger til den højtærede udenrigsministers udtalelser.

Jeg vil først sige, at efter min opfattelse er blokade ikke noget overdrevent udtryk, når man vil tale om de foranstaltninger, USA satte i værk.

Det er naturligvis rigtigt, at ingen kan vide, hvor langt sagen kunne være trukket ud i sikkerhedsrådet, hvis USA først havde henvendt sig til sikkerhedsrådet, som USA bør gøre i kraft af sit medlemskab af FN. Det turde også være rigtigt, at ingen kan vide, om der kunne være opnået et resultat ad denne vej.

Naturligvis må jeg mene, at Danmark må have nogen indflydelse i NATO eller via NATO. Jeg går ud fra, at ingen ansvarlige danske politikere ville have ført Danmark ind i NATO, hvis man havde haft den

overbevisning, at vi ingen indflydelse ville få. Jeg har i øvrigt henholdt mig til, at den højtærede udenrigsminister har det synspunkt og har givet udtryk for, at netop når vi sætter NATO i forgrunden — bevarer, i den givne situation — i vor udenrigspolitik, har vi større mulighed for at øve indflydelse på de store NATO-magter.

Den højtærede udenrigsminister siger, at vi fik en notifikation fra USA, før karantænen mod Cuba blev sat i værk, og så er det akademisk, om vi havde lejlighed til at gøre vor indflydelse gældende. Det er ikke det, det drejer sig om. Der står udtrykkeligt i den nordatlantiske traktats artikel 4:

„Deltagerne vil rådføre sig med hverandre, når som helst nogen af dem mener at nogen af deltagernes territoriale integritet, politiske uafhængighed eller sikkerhed er truet.“

De vil rådføre sig med hinanden. Det sker ikke ved, at man laver en notifikation om, at nu agter man at gøre det og det. Det sker ved, at man siger: lad os nu tale om det; vor situation er den og den, og vi har tænkt at gøre det og det. Det er, mener jeg, rådslagning, og det er det, jeg bebrejder USA at man ikke har foretaget, for man må jo også i USA være bundet af artikel 4 i den nordatlantiske traktat.

Endelig prøvesprængningsresolutionen. Der kan jeg med min bedste vilje ikke konstatere andet, end at jeg åbenbart i min tale i dag, hvad angår de 2 standpunkter, der i øjeblikket ligger som resolutioner i FNs plenarforsamlings 1. komité, har sagt lige akkurat det samme indholdsmæssigt, omend med andre ord, som det ærede medlem hr. Morten Lange har sagt under folketingets åbningsdebat.

Udenrigsministeren (Per Hækkerup): Ja, man kan vel altid diskutere — det har vi oplevet før — hvad man har sagt. Når det ærede medlem siger, at det ærede medlem mener ikke, vi skal gå ind for det engelsk-amerikanske forslag, og det ærede medlem hr. Morten Lange for 14 dage siden sagde, at vi skulle gå ind for det engelsk-amerikanske forslag, så kan jeg ikke se, det er helt identiske udtalelser i hvert fald. Der forekommer mig at være en vis modsigelse. Men det er ikke afgørende. Jeg forstår, at